

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Kántor, Szilasi, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Vadász Anikó) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. április 12. napján meghozott 65.P.21.873/2017/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes azzal, hogy 2015. október 21. napján a ...hu internetes hírportálon és 2015.október 22. napján a ... című napilapban „Rendőrok figyelik felperes neve otthonát” címmel megjelent cikkben a felperes lakóhelyül szolgáló társasházról készült fényképet közzétette, megsértette a felperes magánélethez való jogát.

Kötelezi az alperest, hogy a megállapított jogsértésért magánlevélben kérjen elnézést.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forintot és ennek 2015. október 21. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 135.000 (százharmincötezer) forint+áfa együttes első- és másodfokú perköltséget és külön felhívásra a Magyar Államnak 336.000 (háromszázharminchatezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a felperes 2015. szeptember 8-án

operatorként végzett munkát. Rőszkén a bevándorlással összefüggésben elrendelt rendőri biztosítási intézkedéssel érintett személyekről készített felvételeket az ... megbízásából. A felvételek készítése közben a menekültek a rendőrsorfallal szembe több százas nagyságrendben futva megindultak a határ felé. A felperest egy férfi futás közben meglökte, majd a felperes egy mellette elfutni igyekvő fiút és a mögötte ugyancsak futva érkező kiskorú lányt is megrúgott. A futó emberek első hullámát követően a felperes távolabb ment, de továbbra is filmezte az eseményeket. Később egy férfi, aki gyermekét tartotta a karjában a rendőröket megkerülve ugyancsak futni kezdett, miután hátizsákját az őt visszatartani igyekvő rendőr kezéből kiszabadította. A lendülettől egyensúlyát veszítve a felperes irányába botladozott, aki félig elfordulva a bal lábát a férfi haladási irányába emelte. A férfi a gyermekkel a karjában elesett.

A Magyarországra érkező menekültek sorsát a több napos válság alatt számos hazai és külföldi sajtóorgánium is figyelemmel kísérte. A menekülteket mindenhova újságírók, riporterek, operatőrök és fotósok követték. A rendőrsorfallal áttörését is számos sajtómunkatárs rögzítette. Az egyik külföldi tudósító által készített videón, amit még aznap feltöltöttek a világhálóra látható volt a felperes ténykedése, ami országos és világfelháborodást váltott ki. Ennek során mind az internetes, mind a nyomtatott, illetve lineáris sajtótermékek napokig a felperest elítélő kommentárokat tették közzé, a politikusok egy része is fellépett a felperessel szemben, közülük többen feljelentést is tettek. Az ... a felperes munkaviszonyát még ezen a napon megszüntette.

Hamarosan több más felvétel is megjelent a felperes cselekménysorozatáról, az is, amit ő maga rögzített az eseményekről. Utóbb több esetben - a fiú és a kislány megrúgását nem megkérdőjelező - olyan vélemény is nyilvánosságot kapott, ami szerint nem a felperes lábában esett el a menekülő férfi a kisgyermekkel a kezében.

A felperessel szemben folyó büntetőeljárás során a Szegedi Járásbíróság 2017. január 12-én 10.B.3931/2016/13. számon hozott ítéletével a felperest garázdaság vétségében bűnösnek mondta ki, és három év próbára bocsátotta. Azt állapította meg, hogy a felperes a két fiatal személy megrúgása során a társadalmi normákkal szembehelyezkedve, személyes ok nélkül, a társadalmi szabályokkal ellentétes, ezáltal kirívóan közösséggellenes cselekményével két, rendőri intézkedéssel érintett személlyel szemben tanúsított sérülést nem eredményező, erőszakos magatartást. Ez alkalmas volt arra, hogy a jelenlévőkben és a tudósításokat nyomon követőkben megbotránkozást, felháborodást váltson ki.

Megállapította továbbá azt is, hogy a felperes nem gáncsolta el a gyermekével menekülő férfit, mert nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vádlott lába elérte-e az érintett személyt és azt sem, hogy ennek következtében esett el.

Az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság helybenhagyta.

Az eseményekről az alperes üzemeltetésében álló ...hu internetes hírportál és a kiadásában megjelenő ... elnevezésű napilap is beszámolt.

A felperes pontosított keresetében jóhírve megsértésének megállapítását kérte ahu internetes hírportálon

a 2015.szeptember 10-én „Hoppá! A Szomszédokban szerepelt a menekülteket felrúgó operatőr”;

a szeptember 11-én megjelent „Elmenekült otthonról a rugdosódó operatőr”;

a szeptember 13-án a „Németországba ért a család, akit felperes neve felbuktatott”;

a szeptember 14-én „Nem bocsát meg a szír férfi, akit felperes neve rúgott fel”;

a 2015.szeptember 17-i a „Sztáredzőt csinált menekült áldozatából felperes neve” és a 2015.október 21-én „Rendőrök figyelik felperes neve otthonát” című, továbbá a ... című napilap

2015. október 22-én megjelent számában azonos címmel megjelent cikkekben foglalt azon közlések miatt, amelyek tartalmuk szerint azt közölték az olvasókkal, hogy a felperes felrúgta, elgáncsolta volna a gyermekével a karjában felé futó férfit.

Álláspontja szerint valótlan az az állítás is, hogy további két személyt is megrúgott. Mindezen valótlan állítások miatt a közvélemény ellene fordult, korábbi élete ellehetetlenült. Az alperes karaktergyilkosságot követett el ellene.

Kérte továbbá, hogy a bíróság állapítsa meg azt is, hogy az alperes a ...hu portálon október 21-én és a nyomtatott napilap október 22-én megjelent „Rendőrok figyelik felperes neve otthonát” című cikkekben azzal, hogy lakóhelyének fotóját közzétette megsértette magánlakáshoz és magánszféra sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogát, amikor cikkeiben a lakóhelyének fényképét felismerhető módon engedélye nélkül közzétette. Annak megállapítását is kérte, hogy a képközlés lényegében a lakcímének a nyilvánosságra hozatala, ami a személyes adata, ezért a személyes adata védelméhez fűződő joga is sérült. Különösen azért sérelmes az alperes magatartása, mert az események hatására olyan fenyegetést kapott, ami miatt rendőri védelemben is részesült ebben az időszakban.

Kérte, hogy elégtételadásként az alperes a ...hu hírportálon és a napilapban is tegye közzé az általa megfogalmazott és a jogsértéseket elismerő közleményt, azzal, hogy jogsértés miatt a felperestől elnézést is kér. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.000.000 forint sérelemdíj, továbbá ezen összeg után 2015. október 21-től járó kamatai megfizetésére is. A perrel kapcsolatosan felmerült és az ügyvédi munkadíjból álló perköltségét megbízási szerződés alapján 500.000 forint+áfa összegben jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. A jóhírnév sérelmével kapcsolatos kereset vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a felperessel összefüggésben nem állított valótlan tényeket, csupán az aktuálisan megismerhető képfelvételekből vont le okszerű következtetést. Cikkeiben nem állította, hogy a felperest el is ítélték. Vitatta, hogy a felperes lejárata lett volna a célja és hivatkozott arra, hogy a perbeli időszakban a hazai és a külföldi sajtó is széles körben taglalta az esetet.

A magánlakás és magánszféra megsértése körében előadott kereset vonatkozásában vitatta, hogy a felperes lakóhelyét beazonosítható módon tette volna közzé. Arra is hivatkozott, hogy az online felületen található írásban mindössze kb. 2 óráig volt látható egy szokásos társasházi kép. A nyomtatott lapszámban megjelenő fotó pedig egyáltalán nem alkalmas a beazonosításra. Hivatkozott arra is, hogy a felperes saját előadása szerint elköltözésüknek nem az alperesi cikk volt az oka.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 forint perköltséget, áfával terhelten és a Magyar Államnak az Illetékhivatal külön felhívására 180.000 forint eljárási illetéket.

Ismertette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi. III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 14. és 12. számú állásfoglalásait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-át, 2:45. § (2) bekezdését.

Egyetértett azzal az alperesi védekezéssel, hogy a gyermekkel menekülő férfi megrúgása, elgáncsolása tekintetében az alperes a világhálón megismerhető képeken látható jelenetet tolmácsolta az olvasók felé. Azon olyan jelenet látható, ami a felperes által kifogásolt közlésekkel megegyezik függetlenül attól, hogy a bíróság utóbb nem találta kétséget kizáró módon bizonyíthatónak, hogy a valóság a képi látszattal azonos. Kiemelte, hogy a közvélemény nagy része ugyanúgy ítélte meg a felperes magatartását, mint ahogyan az alperes azt megfogalmazta, a megismerhető felvételekből azonos következtetésre jutott a vádhatóság is. Úgy ítélte meg, hogy mindaddig nem követ el jogsértést a sajtószerv, míg a más sajtószervek által is a helyszínen rögzítettként megjelenített képi anyagot közölve annak tartalmát értékeli, s e körben okszerű

következtetéseket von le.

A másik két személy megrúgására vonatkozó közléseket az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt ítélet alapján nem ítélte valótlannak. Mivel a per folyamatban léte alatt a felperes bűnösségét megállapító ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedett nem állapíthatta meg a polgári perben, hogy e két személy terhére a garázda cselekményt a felperes nem valósította meg. Amennyiben a felperes által említett felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítélettel szembeni megállapításra kerül sor, úgy a felperes a PK 14. számú állásfoglalás alapján arra tarthat igényt, hogy erről a tényről a sajtó ugyanolyan módon számoljon be, mint a korábbi ítéletben foglaltakról.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság azt a felperesi hivatkozást sem, hogy a felperes cselekményeit rögzítő felvétel - amely minden hírnek alapja volt - meghamisított, mert e körben a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének nem tette eleget, a felvételt pedig a büntetőeljárás során a bíróság ítélezése alapjául elfogadta.

Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes társadalmi megítélése szempontjából nem annak van jelentősége, hogy elérte-e a lába és megrúgta-e a rendőri intézkedés alól magát kivonva menekülő személyt. A sajtómegjelenések hangsúlyosan ugyanezt a felrúgást rótták fel a felperesnek, de rendre megemlítették a másik két, valósnak bizonyult rúgást is. A büntetőeljárásban eljáró bíróság sem tartotta elfogadhatónak azt a felperesi védekezést, miszerint a felperes megijedt a kiszabaduló tömegtől és magát, illetve kameráját védte támadó mozdulataival.

A magánlakás, magánszféra körében előterjesztett kereset vonatkozásában az elsőfokú bíróság ismertette a Ptk. 2:43. § b) és e) pontjait. Azt rögzítette, hogy a magánlakáshoz, magánszféra sérthetlenségéhez fűződő jogot nem sérti egy személy lakóházának külsődleges képi bemutatása. Megítélése szerint az érintett személy akaratával ellentétesen az adott ingatlan olyan módon történő ábrázolása sérthetné a magánszférát, amely tiltakozás ellenére az egyedi beazonosításra alkalmas lakrész, kertrész, házrész bemutatása formájában valósul meg. A perbeli esetben a nyomtatott lapszámban megjelent jellegtelen házrészlet, de az online változatban nagyon rövid ideig látható nagyobb léptékű kép sem alkalmas arra, hogy azt kívülállóknak, pusztán a cikkekben megjelent egyéb információk (társasház, háromemeletes, ...) alapján beazonosítsák. Azt pedig a felperes nem bizonyította, hogy a Google Maps alkalmazás különösebb nehézség nélkül beazonosíthatóvá tenné a képet.

Az elsőfokú bíróság azt is kifejtette, hogy a sérelmezett képek a felperes személyes adatának sem minősülnek, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Info tv.) 2. § (1) bekezdés alapján, mert a felperessel nem hozhatók kapcsolatba.

Mivel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét jogalapjában nem tartotta alaposnak, ezért az elégtételadás és a sérelemdíj tekintetében - külön bizonyítás nélkül - is elutasító döntést hozott. A perköltség viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes kötelezte.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg és állapítsa meg, hogy az alperes a pontosított keresetében foglaltak szerint megsértette a felperes jóhírnevét, magánlakáshoz és magánszférához fűződő személyiségi jogait. Kötelezze elégtételadásra és sérelemdíj megfizetésére. A személyes adat megsértése körében hozott elutasító döntéssel szemben fellebbezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú eljárás során előterjesztett indokait fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a felperes

karaktergyilkosság áldozata lett, mert valótlanul állította róla az alperes, hogy szándékosan felrúgott egy gyermekével menekülő férfit, és ezt a valótlan állítást sulykolta a közvéleménybe. Álláspontja szerint az alperes ennek az állításnak a valóságát nem tudta bebizonyítani. Jogsértő az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a valótlan állítás közlése nem jogsértő az alperes részéről.

Hivatkozott arra, hogy a perben kizárólag a gyermekét a karjában tartó férfivel kapcsolatos felperesi cselekménnyel összefüggésben terjesztett elő keresetet, így az elsőfokú bíróság jogsértő módon volt tekintettel a másik két személlyel összefüggő cselekedetére. A kisgyermekkel szembeni erőszakot ugyanis a közvélemény súlyosabban ítéli meg, ezért a másik két cselekmény nem lett volna alkalmas arra, hogy a felperessel szemben olyan indulatot keltsen a közvéleményben, mint a perben sérelmezett és valótlanul a felperes terhére rótt cselekmény. A perbeli írárok is ez utóbbi cselekményre helyezték a hangsúlyt.

Kifejtette, hogy a megítélése szempontjából a jogellenesen értékelt két másik cselekményt összevetve a perbelivel nem közömbös annak valótlan volta.

Téves az a bírói álláspont is, hogy közömbös a megítélése szempontjából az, miszerint csak a futó férfi felé lendítette a lábát, vagy ténylegesen el is érte és ezzel okozta elesését. Nem közömbös ennek megítélésekor a saját szándéka sem, mert ha valakit felrúgnak, az a felrúgó személyt rendkívül rossz színben tünteti fel.

A büntetőeljárás alapján megállapítható, hogy az alperes az ártatlanság vélelmét figyelmen kívül hagyva, alaptalan információk alapján közölt lejárató cikkeket róla, ami egyértelműen jóhírnév sértő cselekmény.

A magánlakás sérelmével kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a fennálló veszélyhelyzetet elbagatellizálta. Hivatkozott e körben dr. ... tanú vallomására. Fenntartotta, hogy a közzétett fotó alapján a felperes lakóhelye beazonosítható volt. Továbbra is hivatkozott a Google Maps alkalmazásra és arra is, hogy az alperesi magatartás vezetett oda, hogy a családjával el kellett költöznie ...i otthonából. Kiemelte, hogy az alperes a lakása fényképének közzétételével a többi sajtóorgánumnál jelentősebb jogsértést követett el.

A sérelemdíj körében kifejtette, hogy a Ptk. 2:52. § alapján bizonyítási kötelezettség e körben a bekövetkezett hátrányok vonatkozásában nem terheli. Köztudomású tényként hivatkozott arra, hogy a felperest érintő sértő és valótlan tényállítások akkor történtek alperesi részről, amikor a felperessel szembeni rágalomhadjárat már csillapodni kezdett, így ismételten felkorbácsolta azokat.

Az igényelt sérelemdíj összege álláspontja szerint nem eltúlzott. E körben a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 1/2013. (VI. 17.) állásfoglalásra hivatkozott.

Az alperes fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Észrevételezte, hogy a fellebbezés iratellenes, mert abban a felperes továbbra is kéri megállapítani a jogsértést a két másik személy megrúgásával kapcsolatosan, miközben azt adja elő, hogy keresete csupán a gyermekével futó férfi felrúgásával kapcsolatos közlésekre vonatkozik.

Vitatta, hogy a felperesnek a menekülő emberekkel kapcsolatos magatartása egymástól független mozzanatokból állna. Utalt e körben a büntetőeljárásban született jogerős ítéleti megállapításokra.

Vitatta azon felperesi előadást, hogy az alperes célzatosan járatta volna le a felperest, áldozatból bűnössé tette.

Hivatkozott azon vádirati tényállásra, miszerint a felperes a lábát a futó férfi felé azzal a céllal lendítette, hogy elgáncsolja. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet nem azt állapította meg, hogy a felperes nem rúgta fel a férfit, csupán azt, hogy ezt kétséget kizáró módon megállapítani nem lehetett. Hivatkozott arra is, hogy e körben egyébként a felperes mind a büntetőeljárás során, mind jelen perben eltérő előadásokat tett. Kiemelte, hogy nem csak az alperes, de a teljes hazai és nemzetközi sajtó is az alperessel azonos módon ítélte meg a képeken látott felperesi magatartást. Kérte, hogy szükség esetére a másodfokú tárgyalás során a bíróság tekintse meg a felvételt. Mindebből egyértelműen igazolható, hogy az alperes következtetése okszerű volt, így a felperes

személyhez fűződő jogait nem sértette.

A 2015. szeptember 17-i cikk kapcsán arra is hivatkozott, hogy Getafe város polgármesterének idézett nyilatkozata tekintetében az alperest jogi felelősség nem terheli, az egyébként is véleményt tartalmaz.

A magánlakás és magánszféra védelmére vonatkozó keresettel kapcsolatosan fenntartotta, hogy a képen látható ingatlan, illetve annak részlete a beazonosításra, a felperessel való összefüggésbe hozásra nem alkalmas. Továbbra is vitatta, hogy a felperes az online változatban megjelenteket megfelelő módon bizonyította volna. Hivatkozott e körben arra is, hogy a csatolt fényképek a tanú vallomás alapján szerkesztett kép. Ettől függetlenül a szöveg és a kép együttes értelmezése sem teszi azt beazonosíthatóvá, így az október 21. és 22-i cikkek a felperes magánlakás és magánszféra védelméhez fűződő jogait nem sérthetik.

Felperesnek az objektív és szubjektív szankciókra vonatkozó igényét sem tartotta alaposnak. A sérelemdíj összegét eltúlzottnak minősítette.

A felperes által igényelt ügyvédi munkadíjjal kapcsolatosan észrevételezte, hogy a felperes a megbízási szerződést nem csatolta, csupán felmutatta. Az igényelt összeget vitatta, figyelemmel annak eltúlzott mértékére és arra, hogy tartalmában jelen perrel megegyező perben ugyancsak 500.000 forint+áfa összegű igényt terjesztett elő. Megjegyezte, hogy a felperes közlése szerint a sikerdíj a megítélt kártérítés mértékén alapszik, ilyen igényt azonban a felperes nem terjesztett elő. További észrevételeket terjesztett elő a felperes védelmét illető őrszolgálat vonatkozásában a felperesi előadáshoz.

A felperes fellebbezése a magánszféra megsértésére vonatkozó kereseti kérelem vonatkozásában alapos, egyebekben alaptalan.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és kifejtett indokait is osztotta a körben, hogy az alperesi cikkekben jóhírnév sértő közlés nem történt. Az alperes egy közéleti eseményről tudósított, az ott tanúsított és a világhálóra felkerült képeken látható felperesi magatartást írta le. A látottakból kialakított véleményét közölte. A rendelkezésre álló bizonyítékok és a lefolytatott büntetőeljárás alapján ez a vélemény nem nélkülözött minden alapot.

Helyesen ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy az az esemény, amelynek a felperes akaratán kívül egyik fő résztvevője lett közéleti vita fókuszában állt. Az Európába menekülők tömege ebben az időben érte el Magyarországot, a váratlanul jelentkező problémákkal az emberek többsége nem csak a sajtó útján, de személyes tapasztalatok révén is szembesült. Egy ilyen eseményről való tudósítás során - amely tekintetében az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy arról beszámolni nem csak jogosult, de köteles is - a sajtószabadság érvényesülésének korlátja kizárólag az emberi méltóság lehet. Nem annak van tehát jelentősége, hogy a felperes maga közéleti szerepet játszik-e, a kamera melyik oldalán foglal helyet, hanem az, hogy az őt érintő esemény képezi-e közéleti vita tárgyát {36/1994. (VI. 24.) AB határozat III.2. pont, 7/2014. (III. 7.) AB határozat [32], [36], 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal a felperesi érveléssel sem, hogy a keresetben foglaltak alapján, amely csak a gyermekével a karjában futó férfi akadályozásával összefüggő valótlan állításra vonatkozott, alaptalanul volt tekintettel az elsőfokú bíróság arra a tényre, hogy a felperest másik két cselekmény miatt garázdaság vétségében a bíróság bűnösnek találta. A közvélemény számára ismertté vált képsorokon ugyanis a felperes mindhárom cselekménye látható, azokat a kommentárok is egymás mellé állítva értékelték. A felperes magatartását a nézők egységesen ítélik meg még akkor is, ha egyes cselekmények indokoltan vagy indokolatlanul de nagyobb hangsúlyt kapnak. Róla, tetteiről a véleményt összességében alakítják ki. A büntetőeljárás sajátossága, hogy a

büntetőjogi tényállásnak megfeleltethetőség érdekében a vádlottak cselekményeit mozzanatonként értékeli. Személyiségi jogi perben azonban ennek a szemléletnek nincs helye, figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra is. Ezen túlmenően a cselekménysorozatot a felperes is egységgként élte meg, ezt támasztja alá a büntetőeljárás során előadott védekezése is. Mindezek alapján a fellebbezést a jóhírnév sérelme körében nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

A 2015. október 21-én és 22-én megjelent cikkek vonatkozásában a másodfokú bíróság csak részben osztotta az elsőfokú bíróság döntését. Azzal egyetértett, hogy a felperes az eljárás során (8/3. sorszám alatt) csatolt képpel megfelelő módon bizonyította, hogy az az alperes online felületén megjelent. Az alperes által sem vitatottan a nyomtatott napilapban megjelent képpel való azonosság ugyanis jól látható. Azt az alperes sem vitatta, hogy a felperes ügyvédjének kérésére az online verzióban megjelenő cikkből egy képet eltávolított. A per során kihallgatott tanúk (... és dr. ...) vallomása egybehangzó volt a kép mentésének tárgyában. Az nem volt elvárható a felperestől, hogy egy esetleges későbbi bizonyíthatóság érdekében közjegyzőt keressen. Az internetes megjelenések ugyanis nagyon rövid idő alatt sokszorozhatók, menthetők, ezért az ezúton elszenvedett sérelem akkor orvosolható a leghatékonyabban, ha az minél rövidebb ideig elérhető.

Az pedig rendkívül valószínűtlen, hogy a felperes maga szerkesszen egy az alperesi - nyomtatott sajtóban megjelent - képhez hasonló beállítású fényképet, hogy azt majd az alperestől származónak tüntessen fel. Arra pedig nincs bizonyíték, hogy más felületen is megjelent volna a perbeli kép bármelyik változata is. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az alperes sem csatolt olyan felvételt, amely álláspontja szerint az online írásában eredetileg szerepelt, s amely eltávolításra került, noha annak rekonstruálása számára nem okozott volna különösebb nehézséget, míg e körben a felperes hátrányosabb pozícióban volt.

Nem értett azonban egyet a másodfokú bíróság azzal, hogy az online változaton megjelent, a felperesi társasház bemutató kép ne lenne azonosítható. A társasház környékén lakók ugyanis ezen fotó alapján egészen biztos felismerik az épületet még akkor is, ha a felperest nem ismerik, korábban nem tudták róla merre lakik. Ehhez még annyit sem szükséges közölni, hogy az ...ban található. Az épület ugyanis rendelkezik annyi egyedi sajátossággal, hogy azok akik azt naponta látják felismerhessék. A felperessel való kapcsolat megteremtéséhez pedig az már nem szükséges, hogy házszám, emelet és ajtószám szerint is beazonosítható legyen a lakás.

A nyomtatott kiadványban megjelenő kép önmagában valóban nem felismerhető, attól azonban nem lehet eltekinteni, hogy a cikkek azonosak, egymás hatását az információáramlásban erősítik.

Egyezően ítélte meg a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal azt, hogy a cikkek illusztrációjaként megjelent képek nem jártak a magánlakás sérelmével. A kép elkészítése és közzététele nem minősül a felperes magánlakásába történő olyan engedély nélküli behatolásnak, ami jogsérelmet okozna. A lakás rendeltetésszerű, fizikai használatát ugyanis semmilyen módon sem érinti.

A magánszféra sérelmére való felperesi hivatkozást azonban a másodfokú bíróság helytállónak találta. E körben elsősorban azt rögzíti, hogy a nevesített személyiségi jogok között ez a megfogalmazás nem szerepel. A Ptk. 2:43. § b) pontja szerinti magánélet sérelme azonban a magánszféra fogalmának, ha szűkebb értelemben is de megfeleltethető. A magánélet színtere elsősorban a lakóhely. Nyilvánvalóan sérelmet szenved a magánélet abban az esetben, ha valaki egy külső behatás miatt mindennapi életvitelen külső kényszer hatására változtatásra kényszerül. Lakását esetleg nem tudja zavartalanul megközelíteni, mert tarthat attól, hogy a lakóhely szélesebb körű nyilvánossága miatt nem kívánt érdeklődés kereszttüzébe kerülhet. Ennek már a lehetősége is negatív hatással van az életminőségre. A perbeli esetben a magánéletbe való illetéktelen

beavatkozás ezen kívül egyértelműen megállapítható abból is, hogy a XIV. Kerületi Rendőrkapitányság a felperes 2015. szeptember 23. óta fennálló személyi védelmét az alperesi cikkel összefüggésben indokoltnak látta megerősíteni a lakóhelyének folyamatos őrzésével, rendkívüli őr szolgálatba állításával, ezért e körben a felperes keresetének helyt adott.

A jogsértés megállapításának objektív szankciói vonatkozásban a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás körében elegendőnek ítélte azt, hogy az alperes magánlevélben kérjen bocsánatot a felperestől a megállapított jogsértés miatt. Megítélése szerint a magánélet sérelmére elkövetett jogsértések esetében nem indokolt ismételten nyilvánosságot teremteni. Az elégtétel adás során ugyanis óhatatlanul megjelölésre kerül a jogsértő magatartás is, ami az elégtétellel járó kompenzációt kisebbíti.

A sérelemdíj összegének a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdése szerinti mérlegelése során a másodfokú bíróság azt értékelte, hogy a felperes azt őt ért fenyegetés miatt már eleve veszélyeztetve érezte magát. Ebben a helyzetben az a körülmény, hogy lakóhelyének képét egy online tartalomban és egy országos terjesztésű napilapban viszontlátja, olyan további lelki és pszichés megterheléssel jár, ami nem vagyoni sérelemként jelentkezik. Azt azonban nem látta bizonyítottnak, hogy a felperes az alperesi cikk miatt változtatta meg lakóhelyét. Az ugyanis magából a cikkből is kiderült, hogy erre alapvetően a vele kapcsolatos események miatt került sor. Maga is úgy nyilatkozott, hogy Oroszországba kíván költözni, a per során is azt adta elő, hogy a költözési szándék már a cikk megjelenése előtt megérlelődött benne. Arra is tekintettel volt a másodfokú bíróság, hogy a beazonosításra ténylegesen alkalmas kép csak nagyon rövid ideig volt megismerhető, de arra is, hogy az alperes kifejezetten felelőtlenül járt el annak közzétételekor, még ha nem hosszán tartóan, de jelentős beavatkozást követett el a felperes magánéletébe. Mindezekre tekintettel a sérelemdíj összegét 300.000 forintban határozta meg. Ezen összeg után a kamatok megfizetésére az alperes a Ptk. 6:48. § alapján köteles.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján részben megváltoztatta. A felperes pernyertességének arányát 1/5-öd részben állapította meg és erre tekintettel kötelezte az első és másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 239. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdés alapján. Annak összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Figyelemmel volt ennek során arra is, hogy a felperes a megbízási szerződést nem csatolta, kártérítést pedig, ami sikerdíjának alapját képezte nem igényelt.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték viseléséről - a fenti pernyertességi arányra is tekintettel - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2018. szeptember 12.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró